

071230 Söndagen efter jul Ylva Rundberg

Jag tror ni alla någon gång har utsatts för det och ni själva också har gjort det. Dömt någon ni möter efter skenet, kanske är det kläderna, gångstilen, kassen i handen, ryktet eller sällskapet. Vi dömer så lätt ur och blir själva lätt utdömda. Och ganska märkligt är det nog att vi fortsätter, för vi vet alla hur frustrerande det är att inte ges en rättvis chans utan bli dömd på förhand och alla har vi nog överraskats själva av hur fel vi haft när vi dömt andra. Och alltid behöver inte den där första domen vara till vår nackdel utan kan mycket väl vara till vår fördel men i alla fall bygger den på det yttre och rykten och väldigt sällan korrekt.

Och kanske är det så vi också gör när vi ser barn, fast precis hela tiden och dessutom tycker vi det är rätt. De är barn så de förstår inte. De är barn så dem måste vi lära. De är barn, så de måste vi hjälpa med allt. Och visst finns det massor barn inte förstår, de behöver lära sig och behöver hjälp med. Men jag måste då fråga er här inne är det någon av er som alltid förstår allt? För i så fall skulle jag vilja ha ditt telefonnummer så jag kan ringa när inte jag förstår, det kan bli ganska ofta...

Eller är det kanske rent av någon här inne som klarar allt själv? Allt mellan det vardagliga i huset, till att fixa krånglande datorer, via bilmekande, husbyggen, el-framställning, pengaförvaring och utlåning. I så fall om någon av er aldrig behöver hjälp med något av detta eller något annat, då behöver vi din hjälp här i församlingen, så ge dig till känna efter gudstjänsten.

Det är egentligen inte så stor skillnad mellan barn och vuxna som vi ibland vill göra sken av, men det är olika saker vi inte förstår och behöver lära oss och andra saker som vi behöver hjälp med. En del av dessa saker vi behöver hjälp med och behöver lära oss har vi inte kunskapskällan i böcker och hos lärda eller hos professionella utövare, utan i barnen. Jag tror alla någon gång har upplevt hur ett barn sagt så sär klockrena sanningar, ibland något alla vet men ingen förmått uttala, men inte så sällan är det faktiskt något som inte an de vuxna i sammanhanget riktigt förstått. Eller hur barn sett glädjen över vardagen vi vuxna så lätt glömmer bort, för hur ofta gläder ni er över att ni faktiskt kunde knäcka fem ägg och bara få en enda liten skalbit i, som var mitt syskonbarns stora glädje flera timmar på annandagen? Så fånigt kan tyckas, men det handlar om en livsinställning, om perspektiv på livet, att tänka vad jag klara av och idag bättre än sist! Vi har saker att lära men oss av barnen, men det handlar kanske inte så ofta om bokkunskapen utan sådant som är mycket annat och kanske tom viktigare saker.

Genom kyrkohistorien har Jesus ord om barnen allt för ofta blivit ord bara om Gus barn, d.v.s. all kristna. Eller när barnen skall lyftas fram som exempel så har det nästan endast handlat om deras tillit, men jag tror att Jesu ord om barnen, som de största i himmelriket, måste få en större plats och sin rätta tyngd för att vi ska förstå hur vi ska leva våra liv. Det är en del av Jesu undervisning, som vi inte kan bortse ifrån, lika lite som något annat, och genom att göra dessa ord bara metaforiska och abstrakta och förneka det konkreta, i det gör vi barnen och inte minst oss vuxna en otjänst, men också ifrågasätter vi att Jesus ord är sanna.

För det är ju sagt av Jesus, Gud själv, om honom som Jesaja profeterat om den med vishet och insiktens ande och den som inte dömer efter skenet. Vi måste våga se dubbelheten i dessa Jesusord, de handlar om Guds barn men också om dem som är barn med ålderns rätt. Men hur ska vi då bli som ett barn, för det är det, det handlar om, att barnen som vi ofta tycker vi har så oerhört mycket att lära, att de också är

förebilder, det är vi som ska bli som dem, inte barnen som ska bli som oss som vi allt som oftast tänker och handlar efter.

Jag tror det första steget är att erkänna att vi har något att lära oss av barn, att de kan vara förebilder för oss. Att möta med barn och leva med barn faktiskt är nyttigt för vår daning. Och i mötet vara öppna för att det inte bara är ett tillfälle att lära andra utan där vi också för att lära oss något. Detta är absolut ingen amning till en total fri uppfostran, men till en ömsesidighet. För som i allt annat är det också här, förhållningssättet är grunden, det första steget. Vi måste se att barn kan lära oss något för att det ska ske.

Någon kanske tänker varför ska vi helt plötsligt börja tro att vi kan lära oss något av barn?
Förhoppningsvis är det inte helt plötsligt utan något som har hänt er massor av gånger i livet, att barn har lärt er något, men vi måste minnas vilket som var grundfrågan. Jo det är frågan om himmelriket. Och en förutsättning för himmelriket är att omvända sig, vända från något till något annat. Vända sig från världen mot Gud, och en hjälp för att kunna göra denna vändning det är att lära sig av barnen, av hur de lever sina liv.

För i mottagandet av barnen kommer saker att hända med oss och kanske det mest tydliga är om ni någon gång sett en tuffing få ett spädbarn i knäet, något händer. Personen som innan hade så mycket attityd och skal får slappna av och se någon annan än sig själv, hela kroppshållningen förändras. Vi förändras i mötet med barn och vi måste förändras, som människor för att komma närmare Jesus. Att ta emot ett barn, är att ta emot Jesus själv och det handlar om de fysiska barnen men också om Guds barn, våra syskon. Det är en nödvändighet och en gåva.

Att ta emot ett barn är att ta emot Jesus och den absoluta konsekvensen av detta blir att visa bort ett barn, ett till åldern såväl ett Guds barn, ja det är att visa bort Jesus själv. Skrämmande tanke, skälvande tanke, att vi genom att inte orka böja oss ner ibland faktiskt visar bort Gud. Så kanske är det värt, ja faktiskt mycket väl värt att inte döma bort människor på förhand, som någon att inte räkna med. För just den personen kan vara ett av Guds älskade barn. Och är vi villiga att böja oss ner och ta emot ett barn, ja det är faktiskt att glänta på himmelrikets port.